

HỒI 73

Oan Gia Ngõ Hẹp

Quế Tích Lương và Hạnh Dung bị ép vào một góc, cánh tay gã họ Hạnh đã bị thương, máu chảy đầm đìa, hiển nhiên là đã rơi vào thế hạ phong. Những khách nhân khác và đám tiểu nhị đều đã rụt cả vào gần nhà bếp, trên mặt đều lộ vẻ phần nộ, nhưng chỉ dám giận mà không dám nói. Khấu Trọng với Từ Tử Lăng vừa mới bước qua cửa đã bị hai tên đệ tử Vũ Trúc Đường cản lại: "Hai tên tiểu lâu la các người cút xéo cho ta! Ở đây không có chỗ cho các người!".

Từ Tử Lăng thấy bạn cũ bị thương, hừ lạnh một tiếng, dậm bước lên phía trước. Kiếm quang lóe lên, một trong hai tên kia đã vung kiếm chém xả xuống vai trái gã. Từ Tử Lăng còn chưa động thủ thì Khấu Trọng đã phi ra một cước.

"Vút!".

Trường kiếm trong tay tên kia vụt khỏi tay bay mất, cả người cũng bay lên khỏi mặt đất, rơi bịch xuống một chiếc ghế. Tiếng đồ đạc đổ vỡ lập tức vang lên. Người trong quán tất thấy đều động dung. Năm tên đệ tử Vũ Trúc Đường còn lại bị một chiêu của Khấu Trọng làm cho hồn phi phách lạc, lùi lại một bên, rơi vào cảnh lưỡng đầu thọ địch. Quế Tích Lương và Hạnh Dung không dám tin vào mắt mình, há hốc miệng nhìn hai gã Khấu, Từ.

Khấu Trọng ôm quyền nói: "Quế hương chủ muốn xử trí mấy tên phản đồ to gan dám dĩ hạ phạm thượng này thế nào?".

Một hán tử cao lớn, xem ra có vẻ là người đứng đầu trong đám đệ tử Vũ Trúc Đường hét lớn: "Cái gì mà dĩ hạ phạm thượng, Bạch Vinh ta cũng là hương chủ của Vũ Trúc Đường, phụng lệnh đường chủ La Hiền đến mời Quế hương chủ đến nói chuyện, hai người các người mới là dĩ hạ phạm thượng!".

Quế Tích Lương nhìn tên đệ tử Vũ Trúc Đường vẫn còn đang lặn lộn dưới đất không bò dậy nổi, trầm giọng nói: "Mời ta đến nói chuyện cũng phải dùng đến đao kiếm hay sao?".

Khấu Trọng chỉ tay vào Bạch Vinh cười cười nói: "Vậy thì Bạch hương chủ không đúng rồi! Như vậy đi! Chúng ta trói bọn họ lại đem đến trước mặt La đường chủ để xem ai đúng ai sai!".

Bạch Vinh khẽ hất hàm ra hiệu, lập tức có hai tên xông lên, vung đao chém Khấu Trọng. Từ Tử Lăng hừ lạnh một tiếng, bước lên chặn trước mặt gã, song thủ tề xuất, trước khi hai thanh đao chém xuống đã đâm cho mỗi tên một đâm vào bụng. Hai tên kia lập tức ngã nhào vào người Bạch Vinh, ba người lăn lộn dưới đất như ba trái hồ lô, trông nhếch nhác thảm hại vô cùng. Mấy tên còn lại thấy vậy đều run lên cầm cập, đứng cũng không vững chứ nói gì đến động thủ. Quế Tích Lương và Hạnh Dung cứ trở mắt ra nhìn, trong lòng dâng trào cảm giác sĩ biệt tam nhật.

Khấu Trọng chậm rãi vỗ tay nói: "Thế nào? Có cần đại náo Vũ Trúc Đường cho La đường chủ bớt oai phong không? Nếu Quế hương chủ không muốn đi thì để hai tiểu lâu la chúng tôi làm giúp!".

Quế Tích Lương không lên tiếng, đưa mắt nhìn Hạnh Dung rồi bước tới kéo hai gã ra ngoài phố rồi mới nói: "Về gặp quân sư trước đã!".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng biết ý đang sợ hãi, chỉ đành cười khổ đi theo.

oOo

Giống như đa phần các thành thị khác ở Giang Nam, đường sông là con đường chủ yếu liên hệ giữa thành nội với các vùng nông thôn xung quanh, cũng là khung xương để tạo nên bố cục trong thành. Các nhà ven sông tường sơn vôi trắng toát, ánh nắng chiếu xuống mặt nước hắt lên những song cửa sổ tạo nên một bức tranh tươi mới của vùng sông nước.

Quân sư phủ trước đây là phủ đô đốc Giang Âm, nằm ở giữa thành. Cổng chính của phủ có thông thẳng tới một chiếc cầu lớn bắc qua sông, khiến cho cả toàn quân sư phủ có một khí thế khác thường. Phương Nam an tĩnh hơn là Phương Bắc nên có rất nhiều bách tính chạy nạn ở Phương Bắc tập trung về Giang Âm này, vì vậy mà nơi đây càng thêm phần hoa đô hội. Người trong thời loạn đều chỉ muốn sống cảnh thái bình, thế nên lão bách tính đều không mong Trúc Hoa Bang có biến, tâm tư này ai ai cũng hiểu được. Mặc dù Từ Tử Lăng không muốn bị cuốn vào cuộc tranh đấu quyền lực và địa bàn này, nhưng gã cũng thầm cảm thấy cần phải ngăn cản không để loại cường đồ ác độc như Thiết Kỳ Hội nuốt chửng Trúc

Hoa Bang. Khi Quế Tích Lương dẫn hai gã qua cầu thì gặp phải phiền phức. Người phụ trách việc phòng vệ phủ quân sư là một hương chủ khác tên gọi Mạch Vân Phi, kẻ này là đại đệ tử của quân sư Thiệu Vũ Châu, tướng mạo cao to anh tuấn. Y ngạo nghễ nhìn Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, đoạn nói: "Sư phụ có lệnh, kể từ lúc này tất cả người lạ mặt đều không được vào quân sư phủ".

Quế Tích Lương lại thêm một phen mất mặt với hai gã, nhưng cũng không cách nào hơn, cuối cùng đành phải ra vẻ khó xử nói: "Hai người này là môn sinh của trung liệt sĩ Ngôn Khoan năm xưa đã hy sinh vì đại nghiệp của bản bang, mấy năm gần đây lưu lạc giang hồ đã học được một thân võ nghệ, vừa rồi đã đánh cho bọn Bạch Vinh thua liểng xiểng, vì thế nên tôi mới hy vọng có thể giới thiệu với quân sư".

Mạch Vân Phi khinh thường nhìn hai gã, thần sắc như muốn nói: "Thế thì đã làm sao!", lắc đầu nói: "VẬY CŨNG PHẢI ĐỢI QUÁ ĐÊM NAY MỚI ĐƯỢC".

Quế Tích Lương đành phải kéo hai gã sang một bên nói: "Đợi ta vào phủ bái kiến Thiệu quân sư trước, lát nữa sẽ quay ra dẫn các ngươi vào".

Hạnh Dung hừ nhẹ một tiếng: "Mạch Vân Phi cậy mình là đại đệ tử của Thiệu quân sư, lại được Thiệu Lan Phương chung tình, trước nay luôn tác oai tác quái, đặc biệt là luôn bài xích những người trước đây đi theo bang chủ như chúng ta. Sớm muộn gì chúng ta cũng phải dạy cho hắn một bài học!".

Quế Tích Lương hiểu được vị trí của bản thân mình, biết thế nào cũng đấu không lại Mạch Vân Phi, bèn kéo Hạnh Dung lại nói: "Đừng phí lời nữa, vào trong rồi tính sau. Hai người nhớ phải đợi chúng ta ở đây đây!".

Bọn Quế Tích Lương, Hạnh Dung đi khỏi, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng liền tránh sang một bên cầu, ngồi xuống đối diện với bờ sông giống như hồi còn lang thang nơi đầu đường xó chợ ở Dương Châu. Khấu Trọng ngoái nhìn Mạch Vân Phi đang đi lại canh gác ở đầu cầu, mỉm cười nói: "Vận đạo của tên tiểu tử Tích Lương này hình như không được tốt lắm, vốn có cơ hội bay lên cảnh cao, chẳng ngờ bang chủ lại bị hôn quân giết mất. Hiện giờ lại gặp phải tên Mạch Vân Phi luôn đối chọi với hắn, cả dẫn hai người vào trong phủ cũng bị hạch sách nọ kia, loại hương chủ này làm phỏng có tác dụng gì?".

Sau đó lại hưng phấn cười hì hì nói: "Thiệu Lan Phương là mỹ nữ nổi tiếng của Trúc Hoa Bang chúng ta, hay là ta với ngươi hoành đao đoạt ái, chọc tức tên tiểu tử Mạch Vân Phi đó chơi".

Từ Tử Lăng lắc đầu nói: "Nếu chỉ vì thế mà ngươi đi dụ dỗ tình nhân của người khác, ta tuyệt đối không đồng ý".

Khấu Trọng vỗ vai gã cười xoa: "Ta chỉ nói vậy thôi mà! Tiểu Lăng ngươi hà tất phải thật lòng như vậy".

Tiếp đó lại chuyển chủ đề nói: "Tích Lương thân làm hương chủ, lại là đệ tử quan môn của tiền bang chủ, địa vị không thấp, thêm vào lại có một số thuộc hạ của tiền bang chủ ủng hộ, ngươi nói xem hắn có phải cũng có cơ hội làm bang chủ hay không? Bằng không đâu đến nỗi bị Mạch Vân Phi cố ý chèn ép như vậy".

Từ Tử Lăng lúc này đang chống cả hai tay ra sau lưng, ngửa mặt lên trời hưởng thụ ánh mặt trời ấm áp, nghe vậy thì hơi ngẩn ra một chút rồi nói: "Đạo hạnh của Tích Lương quá kém, làm sao đủ tư cách làm bang chủ chứ? Ngươi đừng có nói vòng nói vo nữa, ngươi chẳng phải rất muốn làm bang chủ hay sao?".

Khấu Trọng lắc đầu nói: "Ta thật không có ý này, cũng không làm được. Hiện giờ thế lực của Lý Mật đang mạnh, nếu ta trở thành long đầu của Trúc Hoa Bang, e rằng Trúc Hoa Bang chẳng được mấy ngày thì sẽ bị giải tán mất. Nhưng nếu Tích Lương thành tân bang chủ, hắn sẽ chỉ có thể dựa vào chúng ta để chống đỡ địa vị của mình, như vậy thì ta có làm bang chủ hay không cũng chẳng phân biệt gì".

Từ Tử Lăng cười khố nói: "Nếu ngươi muốn Tích Lương lên làm bang chủ, chỉ sợ phải giết hết quân sư, đường chủ gì đó ở trong bang mới được, ngươi có lợi hại như vậy không?".

Khấu Trọng cúi đầu nhìn mặt nước dưới chân, trầm ngâm nói: "Chuyện này đích thực có hơi khó một chút, nhưng không phải là không có khả năng. Quan trọng nhất vẫn là tên tiểu tử Tích Lương đó là đệ tử của tiền bang chủ. Con người hắn vốn rất có đảm lược, có điều có lẽ gần đây bị người ta chèn ép nhiều quá nên mới mất đi lòng tin như vậy. Hà...!".

Từ Tử Lăng thấp giọng nói: "Tên Mạch Vân Phi đó lại đến rồi!".

Khấu Trọng quay đầu lại nhìn, thấy Mạch Vân Phi đang dẫn theo bốn tên thủ hạ rời khỏi đầu cầu, men theo bờ đá đến chỗ hai gã, liền cười nói: "Có nên trút giận thay cho Tích Lương không?".

Từ Tử Lăng còn chưa kịp lên tiếng trả lời thì Mạch Vân Phi đã quát lên: "Hai tên tiểu tử kia, các ngươi nửa nằm nửa ngồi trước cửa phủ quân sư còn ra thể thống gì nữa! Mau cút ngay về sở thuộc đường cho ta!".

Từ Tử Lăng không chút phản ứng, vẫn tiếp tục nhắm mắt nhắm nấp. Khấu Trọng thì nheo mắt nhìn y nói: "Mạch hương chủ có phải đã điếc rồi hay không? Ngài không nghe thấy Quế hương chủ dặn dò chúng tôi đợi ở đây hay sao? Còn không mau cút về chỗ của ngài đi!".

Mạch Vân Phi tái mặt, bốn tên thủ hạ chó săn ở phía sau lập tức bổ người lao tới, thanh thế hung hãn phi thường. Khấu Trọng cười gằn nói: "Thế nào? Muốn động thủ hả?".

Mạch Vân Phi tức giận đến xanh mặt, gằn giọng nói: "Đứng dậy cho ta!".

Khấu Trọng nhàn nhã nói: "Người không phải bang chủ, lại không phải cha chúng ta, dựa vào cái gì để hò hét hét ở đây?".

Mạch Vân Phi kèm nén không nổi, gầm lên: "Ném bọn chúng xuống sông!".

Bốn tên thủ hạ đang định động thủ, thì Từ Tử Lăng đã ngã người ra phía sau, song thủ chộp ra như điện chớp, tóm lấy chân hai tên phía sau. Tiếp đó không biết gã làm động tác gì, chỉ thấy hai tên thủ hạ của Mạch Vân Phi bay vọt lên không, lao tùm xuống sông, sau một hồi giãy giụa dưới nước mới lồm cồm bò được lên bờ. Mạch Vân Phi và hai tên còn lại trợn mắt đứng ngây người ra vì kinh hãi. Tiếng hò hét vang lên ầm ỹ, hơn mười tên đệ tử Trúc Hoa Bang đang thủ ở đầu cầu vội bổ tới.

"Cheng!".

Mạch Vân Phi và hai tên thủ hạ còn lại bật xuất trường kiếm, nhưng lại nhảy lui về sau hai bước, hiển nhiên là muốn đợi đám kia chạy tới mới dám động thủ. Khấu Trọng bật cười ha hả, tung mình đứng bật dậy, trường đao rời vỏ, chém mạnh về phía Mạch Vân Phi. Mạch Vân Phi vội hoành kiếm cản lại.

"Đang!".

Tĩnh Trung Nguyệt trong tay Khấu Trọng đã trở về trong vỏ. Mạch Vân Phi lão đảo thoái lui năm sáu bước mới tạm có thể đứng vững, sắc mặt trở nên khó coi vô cùng. Lúc này viện binh của y đã tới đứng cả sau lưng, nhưng không tên nào dám xông lên động thủ.

Từ Tử Lăng cũng bật người đứng dậy, chỉ tay về phía đầu cầu nói: "Có người đến kìa, các người không để ý làm việc chính, chỉ thích chen ép ức hiếp người của mình, đây có gọi là thất trách hay không?".

Mạch Vân Phi lúc này mới giật mình sức tỉnh, cổ đờn nén huyết khí đang nhộn nhạo bởi đao kinh mãnh liệt của Khấu Trọng, quay đầu lại nhìn về phía cầu, quả nhiên thấy một

đội nhân mã chừng hơn mười người đang đi tới đầu cầu. Gã lừ mắt nhìn hai gã một lượt, gần giọng nói: "Lát nữa ta mới tính sổ với hai người!"

Đoạn dẫn thủ hạ chạy về đầu cầu. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhìn nhau bật cười. Khấu Trọng lắc đầu thở dài than: "Trên đời này sao có lắm kẻ thích tỏ vẻ oai phong như vậy chứ?".

Tiếng vó ngựa mỗi lúc một gần. Hai gã ngạc nhiên nhìn qua. Chỉ thấy một kỵ mã tách khỏi đội hình, đi về phía hai gã. Người ngồi trên ngựa chẳng ngờ chính là nữ tử xinh đẹp có thân hình đầy đặn, tiểu thư của Tống gia, Tống Ngọc Trí. Mỹ nữ có vẻ đẹp rất đặc biệt này dừng ngựa, lạnh lùng nhìn hai gã một lượt từ đầu đến chân, cuối cùng ánh mắt tập trung vào tiêu ký Phong Trúc Đường trên áo hai gã, chậm rãi nhướn mày hỏi: "Sao đột nhiên hai tên tiểu tử các ngươi lại thành đệ tử đơn túc của Trúc Hoa Bang vậy, có phải ý đồ quấy rối hay không?".

Những người khác tuy không lai gần, nhưng toàn bộ sự chú ý đều dồn cả vào chỗ hai gã đang đứng. Khấu Trọng mỉm cười nói: "Nào! Để ta giới thiệu, vị này là Tống Ngọc Trí đại tiểu thư!".

Sau đó lại vỗ vai Từ Tử Lăng nói: "Đây là huynh đệ của ta Từ Tử Lăng, thấy hắn có anh tuấn không?".

Tống Ngọc Trí thấy gã nói năng lung tung, lại có vẻ trêu chọc mình, mặt ngọc sa sầm xuống, cố làm ra vẻ khinh thường, lừ mắt nhìn Từ Tử Lăng một cái, chẳng ngờ trong mắt lại thoáng hiện lên một vẻ kỳ lạ chưa từng có. Chỉ nghe nàng hừ lên một tiếng: "Niệm tình các ngươi cũng chưa làm ra chuyện gì độc ác, nên ta tha cho một lần! Mau rời khỏi Giang Âm thành cho khuất mắt ta, bằng không chỉ cần ta nói một câu, các ngươi đừng hòng toàn mạng rời khỏi đây!".

Khấu Trọng vỗ vỗ trán nói: "Tiểu đệ chút nữa thì quên mất cái đầu của hai huynh đệ chúng tôi rất đáng tiền. Tống tiểu thư thích thì cứ việc kêu to lên, ta cũng muốn xem trước khi bị giết có bao nhiêu người bồi táng?".

Tống Ngọc Trí chẳng ngờ lại không hề tức giận, chỉ trừng mắt lên nhìn gã một cái, đột nhiên lại quay sang Từ Tử Lăng nói: "Ngươi hãy khuyên huynh đệ của ngươi đi! Nếu để người khác biết các ngươi ở đây, các ngươi sẽ gặp phiền phức lớn lắm đó!".

Từ Tử Lăng chẳng hề có chút hảo cảm với nữ nhân kiêu ngạo xuất thân từ danh gia vọng tộc này, cảm thấy nàng ta trời sinh đã có tính khinh thường nam nhân, nên cũng chẳng

lý gì đến nàng, chỉ cười nhạt nói: "Chúng ta căn bản không sợ bất kỳ kẻ nào, bằng không cũng đã chẳng đứng đây nói chuyện với Tống tiểu thư rồi!".

Tống Ngọc Trí thở dài nói: "Các người tuy cũng có chút danh tiếng trên giang hồ, nhưng so với Lý Mật thì còn kém xa, hãy nghĩ lại cho kỹ đi!".

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Có phải Tống tiểu thư đã nhìn trúng vị huynh đệ anh tuấn phong lưu này của ta rồi chẳng? Tại sao nói với hắn thì nhỏ nhẹ ôn hoà, còn với ta thì cứ gắt gỏng cáu kỉnh vậy? Xét cho cùng thì cảm tình của ta với tiểu thư phải sâu sắc hơn một chút mới đúng chứ!".

Tống Ngọc Trí cuối cùng cũng không nhịn nổi, tức giận quát lớn: "Câm miệng!".

Khấu Trọng cười hì hì, kéo Từ Tử Lăng đứng dậy bỏ đi. Tống Ngọc Trí gắt lên: "Đứng lại cho ta!".

Lúc này đã có ba, bốn kỵ mã thúc ngựa chạy về phía hai gã. Khấu Trọng buông Từ Tử Lăng ra, quay người lại hiên ngang đối mặt với Tống Ngọc Trí, tay đặt lên cán đao, ngực ưỡn thẳng, cặp mắt hổ xạ ra những tia nhìn sắc bén đến rợn người, gương mặt cũng trở nên lạnh lùng tàn khốc phi thường, toàn thân toát ra một khí thế mãnh liệt. Tống Ngọc Trí trong sát na ngăn ngủi cảm nhận được Khấu Trọng đã biến thành một người mà nàng hoàn toàn không quen biết, không còn là tên tiểu tử vừa cười hì hì hà hà vừa nãy nữa mà đã trở thành một vị anh hùng hào kiệt có thể đứng vững trước bất cứ cuồng phong bão vũ nào, càng không hề sợ hãi phải đối phó với bất kỳ ai.

Tiếp đó, Khấu Trọng bất ngờ nhoẻn miệng cười, một nụ cười ma mị ấm áp như những tia nắng ban mai: "Không được! Đối diện với Tống tiểu thư đây Khấu Trọng ta thế nào cũng không nỡ hạ thủ!"

Nói đoạn bật cười khanh khách, kéo tay Từ Tử Lăng bỏ đi. Tống Ngọc Trí bị thần thái tràn đầy vẻ nam tử hán anh hùng cùng với nụ cười hấp dẫn của gã làm cho tim đập rộn ràng, quên cả cản trở.

oOo

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tìm một con ngõ nhỏ vắng người ngồi phệt xuống đất, lưng dựa vào tường, giống như những ngày còn lưu lạc ở Dương Châu trước đây. Từ Tử Lăng mỉm cười nói: "Trọng thiếu gia ngươi có phải muốn lấy nàng ta thay thế cho Lý Tú Ninh không?".

Khấu Trọng nở một nụ cười tinh quái, vươn mình ngáp dài, thông thả đáp: "Nhi nữ tư tình chỉ làm tăng thêm gánh nặng tinh thần cho người hiệp sĩ, ta không ngại tìm một nữ nhân chơi đùa trong chốc lát, nhưng tuyệt đối sẽ không động tình. Chính sự quan trọng, những chuyện khác đều phải dẹp sang một bên. Trêu chọc ả Tổng đại tiểu thư này một chút thì còn được, nếu bảo Khấu Trọng ta phải đi lấy lòng, đi nịnh hót ả thì đừng hòng! Ngươi có hiểu không?".

Từ Tử Lăng nói: "Bây giờ chúng ta phải làm thế nào?".

Khấu Trọng đáp: "Một là lập tức rời khỏi đây, một là đợi đến đêm nay đến Trúc Lâm đại hội đó đại náo bà nó một trận, ngươi thấy thế nào?".

Từ Tử Lăng nhún vai nói: "Chắc chắn ngươi không đồng ý cách của ta. Theo ta thấy chuyện của Trúc Hoa Bang chúng ta quản không nổi mà cũng không có tâm lực làm chuyện đó. Huống hồ bọn Đoạn Ngọc Thành vẫn còn đang đợi chúng ta trong rừng, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, ngươi chê phiền phức của chúng ta vẫn còn hơi ít hay sao vậy?".

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Ngươi đừng thiên kiến với ta như thế được không? Khấu Trọng ta có lúc nào dám không tôn trọng ý kiến của Lăng thiếu gia đâu chứ. Vậy thì cứ theo ý ngươi, chúng ta trộm vài cỗ xe lừa rồi rời khỏi thành. Ngươi thấy hai cỗ đã đủ chưa?".

Từ Tử Lăng nghi hoặc nói: "Lấy xe ở đâu cho ngươi trộm?".

Khấu Trọng cười cười: "Đương nhiên là ở Phong Trúc Đường rồi. Bọn họ có nhiều xe nhiều ngựa nhiều lừa, mất đi hai cỗ cũng không vấn đề gì. Chúng ta tùy tiện tìm một lý do là có thể đánh xe đi. Chuyện này cứ để ta lo là được!".

Từ Tử Lăng tỏ vẻ không vui nói: "Trầm Bắc Xương và Lạc Phụng đối tốt với chúng ta như vậy, làm sao có thể lấy oán báo đức chứ?".

Khấu Trọng gật đầu nói: "Đều là người nói đúng, vậy chi bằng chúng ta đến Vũ Trúc Đường xem sao. Đẳng nào thì cũng đã kết oán với bọn chúng, thêm một hay bớt một cũng không ảnh hưởng gì".

Từ Tử Lăng lập tức hiểu ra, cười khổ nói: "Tên tiểu tử trời đánh không chết nhà ngươi nói đi nói lại cuối cùng cũng chỉ muốn gây rối để rồi xem có cơ hội đục nước béo cò hay không mà thôi!".

Khấu Trọng cười lớn nói: "Chỉ có ngươi là hiểu ta thôi!".

Nói đoạn liền kéo Từ Tử Lăng đứng dậy, thấp giọng nói: "Vũ Trúc Đường đường chủ La Hiền sai bọn Bạch Vinh dẫn thủ hạ đi bắt Tích Lương về Vũ Trúc đường ắt hẳn có âm mưu gì đó, sao chúng ta không đi xem thử là chuyện gì? Hắc! Ngươi dù sao cũng không thể không quan tâm tới mạng nhỏ của hai tên tiểu tử Tích Lương và Hạnh Dung mà".

Từ Tử Lăng nói: "Ngươi biết Vũ Trúc Đường ở đâu không?".

Khấu Trọng đắc ý nói: "Thánh nhân không phải đã dạy không biết thì phải hỏi hay sao? Đừng ngần ngại ở đây nữa, mau đi với ta!".

Từ Tử Lăng tự biết không cãi lại gã, cực chẳng đã đành phải nhắc chân bước theo.

- o O o -